

CILJI SPREJEMA SERVISA

V prvem delu smo v glavnem govorili o splošnih pravilih, ki se tičejo tehnike in psihološkega pristopa pri sprejemanju začetnih udarcev. Dotaknili smo se določenih nasvetov, ki jih trenerji dajejo pred in tudi po uspešnem, še bolj pa neuspešnem sprejemu, o težavah, v katerih se znajdejo akterji sprejema, in tudi o psiholoških težavah, ki spremlja ta tehnični element.

V današnjem prispevku bo govora predvsem o cilju sprejema, kam mora žoga leteti po odboju od rok sprejemalca in v kateri coni igrišča je za našega organizatorja najugodnejši prostor, kjer naj bi se tik pred podajo znašla žoga. V vsakem primeru ta cilj nikakor ni oseba, torej podajalec, ampak točno določen prostor vzdolž mreže na igrišču, kamor mora (če se to le da) sprejemalec poslati žogo oziroma si podajalec želi, da bi žoga čim večkrat prispela. Lahko govorimo o dveh conah (prostorih), kamor mora sprejemalec žogo poslati: prva je vsekakor najidealnejša in se nahaja približno tri metre od leve bočne črte v C-2 in sega v dolžino (proti C-3) okoli meter, široka pa je 120 cm. To je najugodnejša cona sprejema. Kot drugo, rezervno varianto, pa lahko upoštevamo prostor, ki se nadaljuje od idealne cone, ki se še za meter podaljša in je postavljena skoraj na sredino cone C-3, nekoliko bolj desno od sredine mreže proti C-2, širina le-te pa je popolnoma enaka prvi idealni coni sprejema. Našteti kriteriji, vsaj kar se tiče širine (120 cm), veljajo predvsem za dekleta, medtem ko jeta širina pri moških le nekoliko večja in dosega približno 150 cm. V normalnih situacijah mora tisti, ki sprejema oziroma pošilja žogo proti zahtevani coni igrišča, upoštevati dejstvo, da je izrednega pomena, da žoga prileti v prvi prostor, kajti organizacija napada, ki izhaja iz tega prostora, je lahko veliko nevarnejša od tako imenovane druge rezervne cone sprejema. Samo v izjemnih primerih je zaželeno, da žoga leti proti drugemu cilju, kar pa bo v končni fazi še kako vplivalo na samo organizacijo napada. V takšnih primerih mora podajalec že nekoliko prej predvideti nastalo situacijo s premikom proti C-3, kar pomeni "prehiteti" sam sprejem. Seveda pa to še ni vse, saj je poleg natančnosti sprejema pomembno tudi to, v kakšnem loku žoga prihaja proti mreži. Možnosti so najmanj štiri, optimalna pa je samo ena. Torej: 1) Žoga, ki po sprejemu prihaja proti mreži (v prej omenjen idealen prostor), je lahko previsoka in jo še tako soliden organizator ne more v skoku doseči. V tem primeru je bila smer prava, a se zaradi višine (previsoko) takšen sprejem šteje kot napaka. 2) Žoga je po sprejemu lahko prenizka. Tudi v tem primeru je smer sprejema idealna, vendar le žoga veliko prenizka, zato ima podajalec z njo veliko težav. Mora se premakniti od mreže, mora se skloniti, ne more podati v skoku, odstopati mora od dogovorjenih znakov napada, itd. Še hujši problem pa nastane pri nizkih žogah takrat, ko je podajalec v drugi liniji (C-1). 3) Ostra žoga. Veliko je trenerjev, ki od svojih sprejemalcev zahtevajo, da proti zelenemu cilju pošiljajo ostre žoge, ki naj bi se v končni fazi skoraj dotaknile traku na vrhu mreže. Napaka! Tudi pri takšnih žogah imajo naši "režiserji" ogromno težav, ki smo jih že prej omenili, še posebej pa, če vstopajo in so počasni, torej vedno prihajajo z zamudo. 4) O tisti "naj" idealni paraboli žoge, ki leti tja, kamor je prav in kamor si podajalci in večina trenerjev najbolj želijo, pa kdaj drugič.